

Pozivamo Vas na otvaranje izložbe

Zdravka Joksimovića

“Vaše telo zaslužuje najbolje”

7. aprila u 19h

www.arte.rs
Svetogorska 29, Beograd
Radno vreme: 12-20h/ subotom 12-19h
tel/fax: +381 11 324 39 96
e-mail: galerija@artemedia.rs

arte GALERIJA

DIVISION

stava

SAMSUNG

Sve je upravo tako kako zaslužuje

Zdravko Joksimović

Rođen 1960. godine na Buču u Crnoj Gori.
Diplomirao i magistrirao na Fakultetu likovnih
umetnosti u Beogradu, u klasi profesora Nikole
Jankovića. Od 1992. godine radi na vajarском
odseku Fakultet likovnih umetnosti.

V
a
š
e

t
e
l
o

z
a
s
l
u
ž
u
j
e

n
a
j
b
o
l
j
e

Zdravko Joksimović

arte GALERIJA

Zdravko Joksimović, vajar i profesor na likovnoj akademiji u Beogradu, nezaobilazna je ličnost savremene domaće umetničke scene, a za njega je već rečeno da je autor verovatno „najcelovitijeg i najoriginalnijeg opusa u savremenoj srpskoj skulpturi“. Joksimovićeve skulpture, koje uvek karakteriše za modernu umetnost gotovo paradoksalan spoj „zanatske“ besprekornosti i konceptualne zasnovanosti, predstavljaju neobičan miks: u formalnom smislu, tehnički perfektna, iskazuju autorovu sklonost ka ispitivanju mogućnosti određenih materijala i njihovih skulptoralnih potencijala, dok u značenjskom smislu, kroz duhovite i neočekivane kombinacije predstavljenog, iznose ozbiljna pitanja o prirodi umetničkog stvaranja i uloge skulptora u tom procesu.

Skockan

od 7. aprila

"Vaše telo zaslužuje najbolje" je reklamni slogan koji povezuje skulpture na kojima radim već nekoliko godina. Početak ovog ciklusa započinje sa crvenim torzom iz 1997. godine. Telo i telesno predstavljaju samo okvir. U tom formalističkom lavirintu na otvoren i neposredan način mogu da komuniciram sa sistemom vrednosti, još uvek važećim, koji je uspostavila istorija umetnosti, kao i sa fetišističko-mazohističkim nasleđem poslednjih decenija XX veka. Naravno i sa onim kako se telo re-definiše i promoviše juče i danas. Formalni okvir, iz kojeg namerno ne želim da izađem, govori o mojoj potrebi da i dalje istražujem klasičan skulptorski jezik, njegove univerzalne zakonitosti, njegovu komunikativnost. Dakle! sa formalne strane mene zanima upravo to, koliko se kroz tradicionalnu skulptorsku logiku može biti inventivan, jasan, raskošan i poetičan.

Ja se u stvari zabavljam tražeći neku novu kombinaciju koja mi donekle izgleda poznata, ali, u isto vreme nova i neočekivana. Ali skulptura nije samo to. Do sada sam govorio oskulptorskoj znatiželji, o ljubavi prema čistoti skulptorskog jezika, o potrebi da se osećam kao dostojan delić istorijskog kontinuiteta, da budem deo dugovečne porodice vajara, naposletku, da se u skulptorskoj praksi osećam kao kod kuće.

Međutim, umetnost nikad nije samo to. Ona sama ima potrebu, zbog koje, može se reći, i postoji - da svakodnevno odgovara na najupornija pitanja: kako se osećam i o čemu razmišljam? Zapravo, šta ja to radim i zašto? I uolikoj meri skulptura odražava stanje duha? Koliko je iskrena i dosledna u pokušaju da se odredi prema svetu i koliko je proni-cljiva da ukaže gde mi je mesto?

Zato "telo" konstantno menja svoju ulogu, bude u nekom stanju, pa izađe, nalazi se u nekim situacijama, kakve god da su, nespokojno i nepoverljivo čeka, i pored čekanja uvežbava i druge veštine, boluje i ozleđuje se, uči da guta i što se ne jede, okreće se prema svetlu, stari i dlakavi, šminka se i doteruje, održava higijenu, ponekad ništa ne misli, maltretira svoja čula domaćim zadacima, dobija na težini, igra se odraslih i dece istovremeno, umorno i iscrpljeno, ne veruje svojoj nemoći, možda zato arči i zloupotrebljava svoju moć, još uvek otkriva svoju fiziologiju, vodi svoje emotivno računovodstvo kao da od toga ima neke koristi.

To je egzistencijalni metabolizam. Biće razapeto između života, radosti i smrti.

Molimo sačekajte ovde

